

SCÉNÁŘ

5:40 – 5:48 Dětství

Dny jsou nejkrásnější svými zítřky, takže když se řeklo pojedete se do Petrovic, tak my jsme byli šťastní.

Vzpomíná paní Dagmar Halasová – překladatelka a spisovatelka, která se narodila v roce 1938 v Brně, ale nejšťastnější chvíle dětství strávila v Petrovicích u Jihlavy. Zde se také seznámila se svým manželem Františkem Halasem a jeho otcem - slavným básníkem.

5:50 – 5:58, 6:06 - 6:11 Petrovice

V Petrovicích bylo naše útočiště. Byla tam teta, která byla vtělením dobroty. A strejda, který byl gentleman.

Avšak ne na všechno vzpomíná s lehkostí. V té době totiž zuřila 2. světová válka a Brno se stalo cílem spojeneckých náletů.

42:17 – 42:21, 42:26 – 42:30, 43:52 – 43:55, 44:04 – 44:08, 44:28 – 44:48, 44:51 -44:59 Bombardování

Ty bomby lítaly na ten střed města, a jedna bomba padla přesně na náš dům. Takže oni všichni utíkali do sklepa. Tatínek utíkal a ta Anežka pořád ještě něco dodělávala. A to, co vykládal... říkal, že všichni byli dole kromě té Anežky (té nebohé), a že proti němu stoupala nahoru žena v černém, která v tom domě nebydlela, kterou nikdo neznal. Pořád šla a takhle se na něj dívala. A pak ta bomba... prostě ty schody se zřítily, on byl zraněný, no a ta Anežka tam zůstala.

Protože už odmala milovala nejen knihy, ale i cizí jazyky, rozhodla se po základní škole studovat na francouzském gymnáziu, přestože francouzsky uměla už velmi dobře. Problémy však přišly až na vysoké škole v době komunismu, jelikož její rodina byla katolická.

1:30:42 – 1:30:48, 1:30:57 - 1:31:01, 1:31: 47 – 1:31:55 Vysoká škola

A teď oni na mě: jejejeje, jejejeje... jakto, že máš z marxismu samé jedničky? A je ti jasný, že tu fakultu nemusíš dodělat? A tehdy předsedkyně řekla: „Tak soudruzi a dost!“

Naštěstí v pořádku dostudovala a velkou část života strávila prací v Moravské galerii a přeložila také Jeruzalémskou Bibli. Po revoluci se její manžel stal velvyslancem ve Vatikánu, zde působili dalších 9 let. Stále živé vzpomínky mají dodnes především na papeže Jana Pavla II. a život v Římě.

2:38:27 – 2:38:42, 2:39:31 – 2:39:34 Jan Pavel II.

To když s vámi mluvil - já vždycky jako poslední, když nějaká delegace přišla. To jste měli opravdu pocit, že jste s ním na světě jako sám, že se o vás stará... opravdu to z něho zářilo. Byl zlatej, zlatej...